

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 512. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019686080/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

saar, hvorledes han havde higet mod hende, med Angst og Haab, stræbt ud over sin Natur og efter Snublen og frygteligt Fald naaet hende først nu, da det var for sent — for sent til, at nogen jordisk Lykke kunde blomstre deraf.

Men ikke for sent til, at hendes Kjærlighed var hans for bestandig og skulde ledsage ham overalt og være ham til Trøst, hvis han herefter trængte til jordisk Trøst.

Mølleren tav. Hanne laa op til hans Bryst med sin Arm om hans Nakke, Skovfogden holdt hans Haand mellem sine. Taarerne trillede ned ad hans Kind. Han havde ikke grædt siden Christines Død, og der var en Lindring i disse Taarer, som han ikke havde troet nogensinde mer skulde blive ham til Del. Hvor velsignet var det ikke at have talt ud og betroet sig, ikke længer at have denne Hemmelighed lukket inde i sit Bryst, som Damp, der vil sprænge Kjælden, hvis ikke en Ventil aabnes. For første Gang var han i sine Venners Øine den, han virkelig var. Og skjøndt han midt i sin Angst for Skriftemaalet havde følt sig overbevist om, at disse to Mennesker ikke vilde bryde med ham — hvad saa end alle Andre gjorde — var der noget Vidunderligt i dette at have anklaget sig selv, Intet skjult og ikke besmykket Noget og dog endnu have

Kjærlighed om sig — forstaaende og tilgivende Venskab og Kjærlighed til Døden.

Ja, han vilde næsten have følt sig menneskelig lykkelig, hvis ikke denne Kjærlighed neppe var trængt ind i ham med sin Forsoning og Fred, før den blev til hans Anklager: — denne elskelige Kvinde, som klyngede sig til ham, var bleven ulykkelig ved ham! Hun var idag kommen til Møllen som til det begyndende Bryllup; endelig havde hun turdet haabe — og havde haabet — at Alt vilde blive godt, og saa skuide det just vise sig, at Alt var langt uopretteligere tabt, end hun nogensinde havde haft Grund til at frygte. Jo taalmodigere og kjærligere hun bar denne frygtelige Skuffelse, desto klarere aabenbaredes derved, hvor usigelig meget hun havde tabt; thi hun bar den med Styrken af den Kjærlighed, der var bedragen for sin Livslykke.

Tættere randt Taarerne ned over hans skjælvende Træk, medens han ømt trykkede hende ind til sig og mødte det Blik, hvormed hun saac op paa ham — et Blik, der baade var sløret af Martyriets Smerte og dog saa lyst af dets rensende Kraft. Men saa var der atter noget saa Befriende ved det at græde over en Anden — for ham, der saa længe havde været lukket egoistisk inde med sig selv i sin